

Gent | Marta Cárdenas | Actualitzat el 29/04/2021 a les 14:00

«Sempre intento fer coses per mi mateix. D'ençà que soc a Manresa no he perdut el temps»

?Momar Gaye (Gàmbia).

Em dic Momar Gaye i vaig néixer a Gàmbia, tot i que he passat la major part de la meua vida a la regió de Kaolack, al Senegal. Allà combinava els estudis de l'escola amb una petita feina en un restaurant. Sempre m'ha agradat aprendre i hi anava a ajudar. Als quinze anys, després de la mort del meu pare, vaig decidir que volia deixar-ho estar. La mare s'havia quedat a Gàmbia i no tenia ningú que em pogués ajudar econòmicament. Viure a l'Àfrica sense el suport dels pares és molt difícil, així que el meu cosí em va proposar provar d'arribar a Espanya.

Vaig fer camí des del Senegal fins a Tànger amb cotxe, juntament amb contactes del meu cosí que ja coneixien el camí. Em van dir que a la platja agafaríem un vaixell, però era tot mentida. Es tractava d'una canoa petita de plàstic on havíem de cabre dotze persones. Jo era el més petit, tenia setze anys. Va ser un viatge molt dur, però vaig aconseguir estar tranquil perquè l'aigua és un terreny que conec: Gàmbia és plena de rius, no pots entrar al país sense tocar l'aigua i això em va donar seguretat. El nostre punt d'arribada va ser la localitat de Tarifa, des d'on ens van traslladar a Alcoi i seguidament a Barcelona, on vaig viure uns quants dies al carrer. Jo no volia viure en un centre, volia viure sol, tota la meua vida he viscut sense els meus pares i no volia vigilància i control. Però vaig conèixer un home de Gàmbia que em va dir que no podia seguir així i em va portar a la policia i ells a Can Grau. Des de llavors he viscut també a Puig-reig, al centre

d'acollida Al Amal.

Les ganes d'estudiar em van portar a Manresa, on vaig començar un Programa d'Inserció Laboral d'auxiliar de vendes. PIL Bages em va aconseguir un habitatge i visc amb tres companys que vaig conèixer a Can Grau. Junts sortim a jugar a futbol quasi cada dia i això m'ha permès conèixer més gent i crear ambient. De fet, vaig fer una amiga jugant al Congost amb la qual practico el català. M'agrada molt aquesta llengua, no he parat d'estudiar-la d'ençà que vaig arribar perquè tenia molt clar que volia aprendre a parlar amb la gent, perquè sense parlar no pots fer res. Agraeixo tot el que he viscut perquè ara conec quatre llengües, que em permeten viure on vulgui sense tenir por, moure'm sense vergonyes i tenir l'oportunitat de preguntar sempre les coses que m'interessen. He après al llarg de la vida a no dependre de ningú i sempre intento fer coses per mi mateix. D'ençà que soc a Manresa en cap moment he perdut el temps, he enllaçat estudis que m'han agradat i em sento realitzat.

La cuina és l'únic àmbit que tinc pendent. És una de les meves passions des de petit i m'ha acompanyat sempre. Quan vivia al Senegal m'ensenyaven cuina europea, em deien que l'africana la podia aprendre mirant la mare cuinar. Així que en arribar aquí ja estava familiaritzat amb la gastronomia i la veritat és que m'encanta. Tinc moltes ganes d'estudiar el grau de Cuina a la Joviat. De moment he fet el certificat professional de serveis de restaurant i ara vull trobar una feina, per poder ajudar la meva mare, que continua a Gàmbia.